

LEGENDEN OM MINA FÖRÄLDRAR – IN- NAN JAG FÖDDES

Harald blev förvånad när han upptäckte att han redan var trettiofem år gammal. För inte så länge sedan hade han varit barn och sprungit omkring på de härligaste lekplatser. Ibland höll han till med sina kompisar på järnverkets skrotupplag. Där fanns plåtbitar i de mest fantastiska former, utmärkta att bygga med. Ibland blev det utflykter på sjön i en gammal gisten eka och med matsäcken inlindad i tidningspapper. Den första cykeln fick han till konfirmationen och på den cyklade han fortfarande. Men numera gick färden till järnverket fem tidiga morgnar i veckan. De senaste femton åren var han faktiskt familjeförsörjare då pappa Emil var sjuk långa perioder och bara kunde göra lättare sysslor på järnverket.

Visst var det bekvämt på många sätt att bo hemma hos mamma Hanna och pappa Emil. Det fanns en och annan flicka som han kikat på lite extra.

Men när det blev lördag och dans, vågade han inte bjuda upp utan gick en sväng med grabbarna istället eller tog fram dragspelet och hjälpte till med musiken. Nu hade Johan, den allra bästa kompisen, träffat en flicka i Karlstad. Harald hade fått lyssnat till Johans lyckliga utläggningar om denna Ingrids förtjänster. Hon var något alldeles extra, så vitt han förstod: -Hon är grannmå du tro, kurvig i kroppen men inte tjock. Pigg och glad, så man har inte tråkigt en minut, förklarade Johan. Hon var piga hos en förnäm familj och visste därför hur man skötte både barn och ett hem. Dessutom hade hon en kamrat som Johan tänkte presentera för Harald. Visserligen hade inte kamraten, som hette Greta, de fulländade förtjänster som Johan fann hos Ingrid. Johan menade att kamraten var lite tjock men tyckte att Harald fick pruta lite på sina krav. Med en suck lovade Harald att följa med till Karlstad nästa lördag för att ta en titt på denna Greta. Utan större förväntningar, steg Harald av tåget på Karlstad C.

Vid hans sida pladdrade Johan förväntansfull och borstade av Haralds rock en sista gång. Vid slutet av perrongen stod två finklädde damer och Haralds ögon fastnade omedelbart vid den mörkhåriga, brunögda och förstod att det måste vara den undersköna Ingrid. Han missunnade inte alls Johan hans lycka och tyckte att Ingrids kamrat också såg trevlig ut. Hon var säkert både snäll och huslig. Till Haralds stora förvåning, stegade Johan förbi den förmodade Ingrid och tog kamraten i famnen. Där stod Harald och tittade in i ett par skrattande, bruna ögon.

-Hej, jag heter Greta, är det du som är Harald, ja det är ju klart det är, sa hon och sammanfattade allt i en mening. Efter den första förvirringen, kände Harald att Karlstad var en underbar stad så här en lördagskväll på våren. Blygheten, som varit hans stora gissel, försvann undan för undan. Greta var så pratsam och tyckte också att det han berättade var både roligt och intressant. Hon ville gärna höra om hans familj, hans arbete och vad han brukade ha för sig på sin lediga tid. Harald sträckte lite på ryggen och sneglade i ett skyltfönster.

De såg ut som ett riktigt stiligt par. Han rodnade och blev orolig att han tänkte högt. Men Greta pratade på och berättade roliga episoder från familjen där hon tjänade som piga. Den kvällen blev början på ett samtal som pågick i drygt femtio år.

